



# Sedem farieb dúhy

Miroslava Atanasová

COPYRIGHT © 2018

Vydavateľ: Iskra Soft s.r.o.

Autor © Miroslava Atanasová, 2013

Illustrations, cover © Ľudo Ševčík, 2013

Redakčná korektúra textu: Mgr. Svetluša Beťková

Jazyková korektúra: Mgr. Jana Straňáková a Mgr. Michal Straňák

Grafická úprava: Iskra Soft s.r.o.

Tretie vydanie, 2018

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v informačných systémoch alebo šírená v akejkoľvek forme a akýmkoľvek spôsobom: elektronicky, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním, skenovaním, fotografickou či hlasovou reprodukciovou bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľov autorských práv s výnimkou citácií v rámci recenzií.

ISBN: 978-80-973003-0-2

EAN: 9788097300302

# **Sedem farieb dúhy**

Miroslava Atanasová

Ilustroval  
Ľudovít Ševčík

# Sedem farieb dúhy

Venujem mojim deťom Martinke a Andrejkovi,  
ako aj všetkým ostatným poslušným  
a neposlušným deťom.

Písanie tejto knižky bolo pre mňa dobrodružstvom,  
naplno som sa nechala uniesť do sveta fantázie  
a postavičky sa mi stali tak blízke,  
ako by som ich skutočne poznala.

Verím, že knižka prinesie svetlo a pozitívnu energiu  
každému, komu sa dostane do rúk.

Autorka

# PREDSLOV

Milé deti,

počuli ste už o Dúhovej víle? Kto to asi môže byť? Ja to viem, no neprezradím vám to ja, ale neobyčajná knižka Sedem farieb dúhy, ktorá sa vám práve dostala do rúk. Je plná zážitkov, tajomstiev, kúziel a prekvapení. Stretnete sa s Dúhovou a Pramienkovou vílou, so zlou čarodejnicou Rundalou a neobyčajnými dvojčikami Viktóriou a Tobym. Zaujíma vás, kto z nich sa stretne s Dúhovou vílou ako prvý? Toto vám prezradiť môžem. Bude to Viktória, ktorá nájde Dúhovú vílu v ..., ale to by som už povedala priveľa. Otočte teda rýchlo stránku a začítajte sa do príbehu, v ktorom kamarátstvo a súrodenecká láska pomôže vyriešiť ne jeden problém.

Verím, že aj vy sa nájdete v tejto knižke a utvrdíte sa v tom, že vďaka kamarátom a súrodencom sa dajú prekonať aj prekážky, ktoré sa vám zdajú neprekonateľné. Tak teda, hor sa do čítania.

Mgr. Jana Straňáková, rod. Novosadová  
(učiteľka prvého stupňa ZŠ)

# 1. Stretnutie s Dúhovou vílou

Tobias maľoval v záhrade svoj nový obraz. Ako tak hľadel ponad maliarsky stojan, zrazu ho zo snenia vytrhla Viktória, jeho dvojča. S metlou v ruke a veľkým krikom naháňala mačku Matildu.

„Prestaň Matilda! Choď preč!“ ozývalo sa z dvora.

Tobias vnímal krásu prírody a snažil sa namaľovať krajinu, ktorá sa rozprestierala pred ním. Mäkké zelené koberce posiate farebnými kvetmi, stromy plné vtáčieho spevu a v diaľke žlté polia. Akoby tam bolo žlté more, v ktorom si veselo pláva slnko. Bolo by príjemné plávať v mori spolu so slnkom. Chcel túto krásu preniesť na svoj obraz, no Viktóriin krik ho vyrušoval.

„Čo to robíš, Matilda? Hádám len nechceš ublížiť svojim mačiatkam! Čo si to za mamu?“ kričala nahnevaná Viktória. Nakoniec zahňala mačku do kúta. Tá zježená prskala a vrhala nepriateľské pohľady na košík s mačiatkami. Viktória sa naklonila nad košík, aby utíšila vystrašené mačiatka.

Vtom si všimla, že sa tam mihlo čosi malé. „Žeby myš?“ začudovala sa. Opatrne zodvihla jeden chvostík. To, čo uvidela, však nebola myš. Bola to akási postavička – malá, ufúľaná a veľmi vystrašená. Viktória ju opatrne vybrala a položila si ju do dlane. Bola to malá víla. Zvedavo si obzerali jedna druhú. Víla vyzerala dosť zničené – krídelká i šatočky mala špinavé a potrhané.

„Kto si?“ opýtala sa Viktória, neveriac vlastným očiam.

„A ty si kto?“ odpovedala otázkou víla.

„Volám sa Viktória a som s bratom Tobym na prázdninách u tety. Toby a ja sme dvojičky. Keby som nemala dlhé vlasy, len ťažko by nás rozlíšili.“

Víla si Viktóriu skúmavo prezerala. Zdala sa jej celkom milá. Bola jej vďačná, že ju zachránila pred mačkou, ktorá na ňu ešte stále vrhala nepriateľské pohľady.

„Som Dúhová víla,“ predstavila sa s úklonom. „Ďakujem ti, že si odohnala svoju mačku.“

„Dúhová víla, vravíš?“ zopakovala Viktória.

„Viem, že teraz to tak nevyzerá,“ ukázala víla na svoje šaty, „ale stalo sa mi veľké nešťastie.“

„Porozprávaj mi o tom,“ povzbudila ju zvedavá Viktória. „Možno ti budem vedieť pomôcť.“

„Ako by si mi len mohla pomôcť? Nielenže moje šatočky stratili dúhovú farbu a mám potrhané krídelká, ale stratila som dúhový krištál,“ rozvzlykala sa Dúhová víla.

„A ako sa to stalo?“ vyzvedala Viktória.

„Ani sama neviem,“ vzdychla víla. „Ležala som na obláčiku tam hore,“ ukázala na oblohu, „zrazu sa prihnal silný vzdušný vír a roztočil ma na všetky strany. A nič iné si nepamätám, len čísi hrozitánsky smiech a to, ako som dopadla do košíka s mačiatkami.“

Víla na chvíľu stíchla a potom sa znova rozvzlykala: „Ako som len mohla byť taká neopatrná. Nikdy predtým





sa mi nestalo, že by som spadla z obláčika. A už vôbec nie, že by som stratila dúhový krištál. Teraz príde svet o dúhu.“

„Vravíš, že ťa vtiahol vzdušný vír a počula si niečí smiech? Nuž, dnes je teplý deň, od rána sa ani lístok na strome nepohol. Kde by sa v taký deň vzal vzdušný vír?“ premýšľala nahlas Viktória. „Možno to, čo sa stalo, vôbec nebola tvoja vina. Možno ťa chcel niekto okradnúť o tvoj krištál. Určite je vzácny.“

„Môj krištál má veľkú moc,“ povedala hrdo víla, „ktokoľvek môže po takom túžiť.“ Na chvíľu sa zamyslela a nahlas uvažovala: „Ten smiech som už kdesi počula. Ale kde?“ Ako tak premýšľala, zrazu vykrikla: „Už to mám! Rundala! Bol to smiech čarodejnice Rundaly!“ Pomocou kúziel mohla vyčarovať vzdušný vír, aby ukradla môj krištál. Tak, ako ukradla aj dary iných víl.“ Teraz to začalo dávať zmysel.

Áno, mohla to byť zlá čarodejnica. Vystriehla si chvíľu, kedy víla zaspí, aby ju zaskočila nepripravenú. Premenila sa na vzdušný vír a ukradla jej dúhový krištál. Myšlienky sa jej prehánali hlavou a zrazu si bola viac než istá. Nebola to náhoda – nespada len tak. Ale čo teraz?

Víla sa narovnala a hrdo prehlásila: „Idem do zámku čarodejnice Rundaly a vezmem si späť, čo mi patrí!“

„To je skvelé!“ potešila sa Viktória. „Koniec nudy uprostred prázdnin! Mala som odísť na pár dní k mojej

prázdninovej kamarátke, no radšej pôjdem s tebou.“

„Čože? Ty ma chceš sprevádzať?“ začudovala sa víla.  
„Ale to nepôjde, Viktória. Nebolo by múdre vystaviť ťa takému nebezpečenstvu. Čarodejnica nemá zľutovanie s nikým.“

„Ale ja sa nebojím!“ nedala sa odradiť Viktória a dodala: „Som odvážna a šikovná, nebudem ti na príťaž. Určite neoľutuješ, že si ma vzala so sebou. A ja konečne zažijem nejaké dobrodružstvo.“

„Ale čo tvoji rodičia a teta?“ namietala víla.

„Rodičia práve sedia v lietadle a prídu po nás až na konci prázdnin. A teta si nič nevšímne. Je už trochu stará a prihluchlá. Celý deň sa motá v kuchyni alebo pozerá televíziu. Bude si myslieť, že som na návšteve u svojej kamarátky. Chodím k nej každý rok. Nikto si nič nevšímne.“

Víla sa stále nevedela rozhodnúť. Sama netušila, čo ju čaká a nechcela ohroziť toto milé dievča. Ale keď videla nadšenie a túžbu v jej očiach, nakoniec súhlasila: „Dobre teda, dúfam, že neurobím chybu, ak ťa vezmem so sebou.“

„Juchúúú! Hurá!“ skákala Viktória od radosti a vyhodila vílu vysoko nad hlavu. Tá sa preľakla a zvýskla. Nechcela znova spadnúť. No Viktória ju chytila do svojich rúk. „Prepáč, zabudla som, aká si krehká,“ usmiala sa na vílu a nežne ju pohladkala po vláskoch.

## 2. Zázračný štetec

„Viky, s kým sa to tam rozprávaš?“ ozvalo sa zrazu zo záhrady.

„To je môj brat Toby,“ povedala Viktória, „pod, zoznámim vás.“

„Viky, počuješ?“ zopakoval Toby.

„Počkaj, už idem!“ zakričala Viktória. Dúhovej víle šepala: „Neboj, Toby je fajn, určite nám pomôže.“

Toby počul, že jeho sestra sa s niekým rozpráva. Videl ju, ale čudné bolo, že nevidel nikoho iného. Hádám sa len nerozpráva sama so sebou? Toby by sa najradšej rozbehol za svojou sestrou, aby to zistil. No nemohol. V minulosti padol z koňa a zranil sa. Odvtedy sedel na invalidnom vozíčku, pretože nemohol chodiť.

Rodičia s ním navštívili veľa lekárov, a tí by mu možno aj boli pomohli, ale Toby sa po viacerých neúspechoch vzdal. Uzavrel sa do seba a prestal bojovať. Nemal chuť stretávať sa s kamarátmi, ani chodiť do školy. Báł sa, že sa mu budú druhé deti vysmievať. Alebo ešte horšie, že ho budú ľutovať. No mýlil sa. Kamaráti ho mali radi. Spočiatku ho síce ľutovali za to, čo sa mu stalo, ale nakoniec si všetci



zvykli. Nikdy sa mu nevysmievali. Tobyho najviac trápilo, že nemôže hrať futbal, jazdiť na koni či behať po lúkach.

Jedného dňa rodičom povedal, že viac nepôjde do školy. Rodičia ho prehovárali, no márne. Nakoniec mu našli učiteľku, ktorá ho učila doma. Viktória ho v tom nechcela nechať samého. Aj keď jej spolužiaci chýbali, rozhodla sa, že dá prednosť Tobymu. S Tobym si skvele rozumeli a aj keď sa často hádali, vždy sa rýchlo udobrili.

Teraz, keď boli na prázdninách u tety, Toby celé dni maľoval. Vďaka svojim obrazom sa dostával do sveta fantázie a tvoril ho taký, aký sa jemu páčil. Maľovanie mu prirástlo k srdcu a nebol deň, kedy by štetec nechytí do ruky. Dnes sa rozhodol namaľovať krajinu, ktorá sa mu rozprestierala pred očami.

Miloval prázdniny u tety, pretože teta bývala na vidieku. Všade, kde len oko dovidí, sa rozprestiera malebná príroda. Je tu klud a ticho, a presne toto má Toby rád. Lenže teraz ho zaujala Viktória a nevedel sa na maľovanie sústrediť.

„Viki, počuješ ma?“ kričal Toby, „s kým sa to tam rozprávaš?“

Viki sa ponáhľala za svojím bratom: „Toby, poviem ti niečo neuveriteľné!“

„Čo také?“ zasmial sa, keď videl sestrinu nadšenú

tvár, „hádam si len nevidela škriatka?“

„Škriatka nie,“ odvetila Viktória, „ale vílu!“

„Uťahuješ si zo mňa?“ opýtal sa Toby.

„Nie, Toby, pozri,“ povedala Viktória a vytiahla opatrne spoza chrbta ruku, na ktorej sedela malá víla. Natiahla ruku k Tobymu a ten od údivu otvoril oči dokorán. Dokonca zabudol zatvoriť ústa. Jemne sa víly dotkol, aby sa presvedčil, či sa mu to iba nespína. Víla sa postavila, chytila si potrhanú sukničku a pekne sa Tobymu uklonila.

„Môžem sa pozrieť?“ ukázala na jeho obraz. „Aká utešená krajinka!“

„Páči sa ti?“ opýtal sa Toby a stále z víly nespúšťal oči.

„Áno, myslím, že máš veľký talent. Vieš čo? Skús tam namaľovať niečo mojím dúhovým štetcom,“ navrhla a urobila akýsi čudný pohyb, ktorý zrazu zväčšil dúhový štetec natoľko, aby ho Toby mohol pohodlne držať v ruke. „Nepotrebuješ k nemu farby, je to zázračný štetec.“

Toby si poobzeral štetec z každej strany. Nezdal sa mu ničím výnimočný a už vôbec nie zázračný. Zahľadel sa na krajinku na svojom obraze a na chvíľu sa zamyslel.

„Keď je tvoj štetec dúhový, uvidíme, či dokáže namaľovať dúhu,“ a urobil štetcom veľký oblúk ponad krajinu na svojom obraze. Lenže žiadna dúha sa tam neobjavila.

„Nefunguje to,“ povedal a vrátil víle štetec. „Ja zostanem radšej pri svojich farbách.“

„Vravím ti, že je zázračný,“ stála si za svojím víla. „Povedz, kedy si naposledy videl dúhu?“

„No, na ten deň si náhodou veľmi dobre pamätám,“ odvetil Toby. „Bolo to presne pred mesiacom, keď sme s Viktóriou oslavovali desiate narodeniny. V záhrade sme mali pripravený stôl s dobrotami, no zrazu začalo pršať, tak sme sa schovali dnu. Práve vo chvíli, keď som sfukoval sviečky na torte, pozrel som von oknom a zbadal som na oblohe dúhu. Nevedel som, čo si mám zaželať, tak som si želal, aby som raz vedel namaľovať presne takú dúhu.“



„No to je skvelé!“ zvolala natešená víla. „Teraz máš príležitosť, aby sa tvoje želanie splnilo. Stačí na to jedno jediné. To, čo chceš namaľovať dúhovým štetcom, musíš najprv precítiť svojím srdcom. Predstav si presne ten moment, keď si na oblohe uvidel dúhu. Čo si v tej chvíli pocítil?“

„Veľkú radosť... a túžbu,“ priznal Toby a oči mu žiarili ako dve hviezdičky.

Víla mu znovu podala štetec do ruky a povedala: „Tak, a *TERAZ* skús namaľovať dúhu.“

Toby sa zahľadil na obraz a urobil rovnaký oblúk štetcom ako predtým. No tentoraz sa nad krajinkou naozaj objavila dúha. Bola ako skutočná. Vyzerala zároveň žiarivo aj hmlisto a farby sa v nej nádherne prelievali. Toby bol očarený.

„Vidíš, vravela som ti – je to zázračný štetec,“ usmiala sa víla. „Nepotrebuješ žiadne farbičky. Všetko, čo ti treba, je predstavivosť a radosť v srdci.“

„To je úžasné, nemôžem tomu uveriť!“ zvolala Viktória. „A viete čo? Mám nápad! Toby, čo keby si namaľoval Dúhovej víle nové krídla?“

Toby sa prižmúreným očami zadíval na vílu, popustil uzdu svojej fantázii a urobil pár ťahov štetcom. Dúhová víla mala opäť svoje dúhové krídelká. Prešiel štetcom aj po jej



šatočkách a tie vyzerali ešte krajšie ako kedykoľvek predtým. Víla zatrepotala krídelkami, vyletela vysoko do vzduchu a radostne sa zatočila.

„Ách, ďakujem ti Toby! Že mi to hneď nenapadlo. Bola som taká nešťastná z toho, čo sa mi dnes prihodilo...“

„A čo sa ti prihodilo?“ vyzvedal Toby. Víla mu všetko vyrozprávala a Toby počúval so zatajeným dychom.

Keď skončila, Viktória radostne vykrikla: „Sľúbila som víle, že jej pomôžem získať dúhový krištál naspäť. Pridáš sa aj ty, Toby?“



Svetielka v Tobyho očiach zrazu pohasli, sklopil zrak a povedal: „Rád by som pomohol, ale bol by som vám len na príťaž,“ a ukázal na invalidný vozík. „Ale niečo by som predsa len mohol urobiť. Odvediem pozornosť dospelých.“

„Ach Toby, ty si poklad!“ potešila sa Viktória a pobožkala brata na líce.

# 3. Lietajúci Pegas

„Ale ako sa chcete dostať k čarodejnici Rundale?“ opýtal sa Toby.

„No, nad tým sme ešte nepremýšľali. Je to veľmi ďaleko,“ priznala víla. Prosebné pozrela na Viktóriu a snažila sa ju ešte raz odhovoriť: „Nechceš si to predsa len rozmyslieť a zostať radšej tu, v bezpečí?“

„Nie, milá víla, už som sa rozhodla. Ničoho sa neboj, máme predsa zázračný štetec. A práve som dostala výborný nápad. Budem ťa sprevádzať na Pegasovi!“ zvolala Viktória a kdesi odbehla.

„Na Pegasovi?“ začudovala sa víla.

„Pegas je náš koník,“ vysvetľoval Toby. „Keď cvála, je taký rýchly, akoby lietal – preto má meno Pegas.“

Keď sa Viktória vrátila, viedla popri sebe nádherného bieleho koňa.

„Tak, toto je váš Pegas!“ zvolala víla s obdivom. „Je prekrásny. A keďže sa volá Pegas, pozrite sa, čo urobím.“

Zobrala zázračný štetec, vzlietla s ním do výšky a domaľovala Pegasovi krídla. Hrdý koník, hoden svojho

mena, od radosti zaerdžal a poskočil. Víla sa obrátila na Tobyho: „Toby, podrž mi na chvíľku štetec, naučím vášho Pegasa lietať.“ Pegasovi pošepala čosi do ucha a chytila sa jeho hrivy. Ten radostne zaerdžal a začal mávať krídlami. O chvíľku sa odlepili od zeme a vyleteli k oblohe. Deti s očami otvorenými doširoka pozerali za svojím koníkom, ktorý sa stratil za bielymi oblakmi.

„Je to vôbec možné?“ začudoval sa Toby.

„Všetko, čomu uveríme, je možné,“ odvetila Viktória a zasnene hľadela na oblohu. Keď to Toby počul, dotkol sa svojho vozíka a povzdychol. Viktória si predstavuje všetko tak jednoducho. Ona netuší, aké to je byť pripútaný k invalidnému vozíku. Nič také nezažila. Občas sa na Tobyho vozíku len tak pre zábavu vozila. No, len čo ju to omrzelo, mohla prestať. Ale on si nemohol len tak vstať a robiť, čo sa mu zachce. A toto nikto nepochopí. Toby bol smutný.

„Pozri Toby, už sa vracajú!“ výskala Viktória.

Áno, v diaľke medzi oblakmi sa objavila biela bodka, ktorá sa približovala a zväčšovala. Vyzerala ako čudný biely vták. Pegas sa vracal. Keď bol nad nimi, urobil nádherný oblúk a s pôvabom a ľahkosťou pristál na zemi.

„Je úžasný! Som z neho nadšená!“ kričala Dúhová víla už z diaľky. „Je to skutočný Pegas. Akoby odjakživa lietal. Teraz naňho vysadni ty, Viktória. Skúsime si to spolu.“